

Суд БиХ / Суд БиХ
 Кривично одјелjenje / Апелационо одјелjenje /
 Кривично одјелjenje и Апелационо одјелjenje
 Одјел I и Одјел II
 Одјел за кривичну управу / Одјел за кривичну управу

1124

x. KŽ/5/61

11 (Str./Стр.)

10:57

18-03-2008

Broj : X-KŽ-05/61
 Sarajevo, 11.02.2008. godine

U IME BOSNE I HERCEGOVINE !

Sud Bosne i Hercegovine, Odjel II za organizovani kriminal, privredni kriminal i korupciju, u vijeću Apelacionog odjeljenja sastavljenom od sudije Nedžada Popovca, kao predsjednika vijeća i sudija Dr Miloša Babića i Almira Rodrigues, kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravnog savjetnika Željke Marenčić, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih Željka Tasovca i dr. zbog krivičnog djela teška tjelesna povreda u podstrekavanju iz člana 156. stav 1. KZ RS, krivičnog djela organizovani kriminal iz člana 250. stav 3. u vezi sa krivičnim djelom ometanje rada pravosuđa iz člana 241. stav 1. KZ BiH, krivičnog djela ubistvo u pokušaju iz člana 148. stav 1. u vezi sa članom 20. KZ RS i krivičnog djela nedozvoljena proizvodnja i promet oružja ili eksplozivnih materija iz člana 399. stav 1. KZ RS, odlučujući o žalbama Tužilaštva BiH i branioca optuženog Tasovac Željka, advokata Žarka Bulića, izjavljenim protiv presude Suda Bosne i Hercegovine broj X-K-05/61 od 06.06.2007. godine, na sjednici vijeća održanoj u prisutnosti tužioca Tužilaštva Bosne i Hercegovine Heikke Wendorfa, optuženog Željka Tasovca i branioca Žarka Bulića, optuženog Miodraga Ateljevića i branioca Izeta Baždarevića, optuženog Dražena Radića, optužene Nade Tasovac i branioca Alije Galijatovića, branioca optuženog Nikole Šaraba, advokata Rusmira Karkina, optuženog Slobodana Popovca i branioca Spomenke Tešanović, optuženog Nebojše Vukoja i branioca Midhata Koče dana 11.02.2008. godine, donio je:

PRESUDA

1. Žalba prvooptuženog Željka Tasovca odbija se kao neosnovana, dok se žalba Tužilaštva Bosne i Hercegovine djelomično uvažava i prvostepena presuda Suda BiH broj X-K-05/61 od 06.06.2007. godine u osuđujućem dijelu preinačava u pogledu pravne ocjene krivičnog djela i odluke o kazni, tako da se optuženi Željko Tasovac oglašava krivim da je radnjama opisanim u izreci prvostepene presude učinio krivično djelo ometanje rada pravosuđa u podstrekavanju iz člana 241. stav 1., a u vezi sa članom 30. stav 2. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, te mu se na osnovu navedenog zakonskog propisa i uz primjenu člana 48., 53. i 55. Krivičnog zakona BiH, za krivično djelo ometanje rada pravosuđa u podstrekavanju iz člana 241. stav 1. KZ BiH, u vezi sa članom 30. stav 2. istog zakona, utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine, dok mu se, osnovom člana 55. KZ BiH, kao već utvrđena, uzima kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) godine, izrečena pravosnažnom presudom Suda BiH broj KPV-10/05 od 24.10.2005. godine, te se na osnovu člana 53. KZ BiH, prvooptuženi Željko Tasovac osuđuje na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 4 (četiri) godine i 6 (šest) mjeseci, u koju mu se, osnovom člana 56. KZ BiH, ima uračunati vrijeme koje je proveo na izdržavanju kazne zatvora, po pravosnažnoj presudi broj KPV-10/05 od 24.10.2005. godine, u periodu od 16.12.2005. godine do 30.06.2006.

godine, kao i vrijeme koje je proveo u pritvoru u ovom predmetu počev od 30.06.2006. godine do 06.06.2007. godine.

2. U ostalom dijelu prvostepena presuda ostaje neizmijenjena.

Obrazloženje

Presudom Suda Bosne i Hercegovine broj X-K-05/61 od 06.06.2007. godine optuženi Željko Tasovac oglašen je krivim za počinjeno krivično djelo teška tjelesna povreda u podstrekavanju iz člana 156. stav 1. u vezi sa članom 24. Krivičnog zakona Republike Srpske, za koje mu je, primjenom odredbi iz člana 43. stav 1., u vezi sa članovima 28., 32., 33. i 37. Krivičnog zakona Republike Srpske utvrđena kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, dok je kao utvrđena uzeta kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) godine, koja je ovom optuženom izrečena pravosnažnom presudom Suda BiH broj KPV-10/05 od 24.10.2005. godine, pa je uz primjenu odredbi iz člana 42. KZ RS, osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine i 10 (deset) mjeseci, u koju mu je, na osnovu člana 44. KZ RS, uračunato vrijeme provedeno na izdržavanju kazne zatvora od 16.12.2005. godine do 30.06.2006. godine po pravosnažnoj presudi Suda BiH broj KPV-10/05 od 24.10.2005. godine, kao i vrijeme koje je optuženi proveo u pritvoru u ovom predmetu, počev od 30.06.2006. godine pa do 06.06.2007. godine.

Osnovom člana 188. stav 1. Zakona o krivičnom postupku BiH, optuženi Željko Tasovac obavezan je da naknadi troškove krivičnog postupka, čiju će visinu Sud odrediti posebnim rješenjem, po pribavljanju potrebnih podataka.

Na osnovu člana 284. tačka c) Zakona o krivičnom postupku BiH optuženi Željko Tasovac, Nikola Šaraba, Miodrag Ateljević, Dražen radić, Nada Tasovac, Slobodan Popovac i Nebojša Vukoje oslobođeni su od optužbe da su: optuženi Željko Tasovac počinio krivično djelo organizovani kriminal iz člana 250. stav 3. u vezi sa krivičnim djelom ometanje rada pravosuđa iz člana 241. stav 1. KZ BiH i krivično djelo ubistvo u pokušaju iz člana 148. stav 1. u vezi sa članom 20. KZ RS, optuženi Nikola Šaraba, Miodrag Ateljević, Dražen radić, Nada Tasovac i Slobodan Popovac počinili krivično djelo organizovani kriminal iz člana 250. stav 2. u vezi sa krivičnim djelom ometanje rada pravosuđa iz člana 241. KZ BiH i krivično djelo ubistvo u pokušaju iz člana 148. stav 1. u vezi sa članom 20. KZ RS, te optuženi Nebojša Vukoje počinio krivično djelo organizovani kriminal iz člana 250. stav 2. u vezi sa krivičnim djelom ometanje rada pravosuđa iz člana 241. stav 1. KZ BiH i krivično djelo teška tjelesna povreda iz člana 156. stav 2. u vezi sa članom 20. KZ RS.

Na osnovu člana 284. tačka a) Zakona o krivičnom postupku BiH optuženi Nebojša Vukoje oslobođen je optužbe da je počinio krivično djelo nedozvoljena proizvodnja i promet oružja ili eksplozivnih materija iz člana 399. stav 1. KZ RS.

Na osnovu člana 399. stav 6. KZ RS od optuženog Nebojše Vukoja oduzeto je automatsko oružje AP „M 70 AB“, broj A-11878.

Na osnovu člana 189. stav 1. ZKP BiH optuženi Željko Tasovac, u oslobadajućem dijelu presude, te optuženi Miodrag Ateljević, Dražen radić, Nada Tasovac, Nikola Šaraba, Slobodan Popovac i Nebojša Vukoje oslobođeni su od obaveze da nadokane troškove krivičnog postupka koji padaju na teret budžetskih sredstava.

Protiv ove presude žalbe su blagovremeno izjavili tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine i optuženi Tasovac Željko, putem branioca, advokata Bulić Žarka.

Žalba tužioca Tužilaštva BiH, prvostepenu presudu pobija zbog: bitne povrede odredaba Zakona o krivičnom postupku (član 296. tačka a) ZKP BiH), pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja (član 296. tačka c) ZKP BiH), povrede krivičnog zakona (član 296. tačka b) ZKP BiH i odluke o kazni (član 296. tačka d) ZKP BiH), s prijedlogom da žalbeni sud naredi obnovu postupka da bi žalbeno vijeće imalo direktan pristup dokazima i na taj način bilo u mogućnosti da ih pravilno ocijeni.

Optuženi Željko Tasovac, putem branioca, žalbu je izjavio zbog: bitnih povreda odredaba krivičnog postupka (član 296. tačka a) ZKP BiH), povrede krivičnog zakona (član 296. tačka b) ZKP BiH) i odluke o krivičnoj sankciji (član 296. tačka d) ZKP BiH) i obavezi uplate u budžet iznosa od neutvrđenog iznosa troškova postupka, s prijedlogom da Apelaciono vijeće žalbu optuženog, protiv osuđujućeg dijela prvostepene presude , uvaži, tako da na osnovu odredbi člana 283. tačka a) u vezi sa članom 23. ZKP BiH, za krivično djelo iz člana 156. stav 1. KZ RS, optužbu odbije, ili na osnovu člana 284. tačka a) citiranog zakona, optuženog oslobodi od optužbe, odnosno izrekne blažu krivičnu sankciju.

U obrazloženju žalbe Žalbe Tužilaštva BiH se ističe da je sve optužene trebalo proglasiti krivim za krivična djela za koja se terete u optužnici, te da kazna zatvora izrečena Tasovac Željku treba biti u znatnoj mjeri strožija.

Obrazlažući na koji način je počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka, žalba navodi da Sud nije dao svoje mišljenje o svim optužbama, tačnije optužbi za ometanje rada pravosuđa u vezi sa podstrekavanjem koje je vršio optuženi Tasovac, a na krivično djelo nanošenje teških tjelesnih povreda Šćepanu Daboviću, na koji način sud nije u potpunosti riješio predmet optužbe. Žalbeno vijeće bi trebalo, stav je optužbe, Željka Tasovca proglasiti krivim i za ovo krivično djelo, obzirom da je Dabović bio saslušan kao svjedok tokom istrage u tom predmetu protiv Željka Tasovca, u kojem je ovaj bio osuđen na tri godine zatvora, a sam Sud je, u obrazloženju presude, naveo da to predstavlja motiv za podstrekavanje.

U pogledu pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, žalba navodi da je Sud izvršio ocjenu dokaza na način da ni u jednom dijelu presude nije razmotrio dokaze u njihovoj cjelosti da bi utvrdio šta ti različiti dokazi, dokazuju zajedno, obzirom da, sagledavajući ih u cjelini isti upućuju da je jedina logična verzija događaja ona koju je dalo Tužilaštvo i da su optuženi krivi za djela za koja se terete.

Nadalje, žalba tvrdi da je sud prekršio Krivični zakon u smislu toga da li djelo za koje se optuženi goni predstavlja krivično djelo jer sud nalazi da je treća tačka optužnice neodređena pošto u činjeničnom supstratu nije naznačena blanketna norma, iako je jasno da član 399. ne zahtijeva pozivanje na bilo koji određeni član bilo koje blanketne norme, a samo prvostepeno vijeće nije smatralo da postoji problem da se oružje zaplijeni.

Na kraju žalba zaključuje da je Željko Tasovac morao biti osuđen na strožiju kaznu zato što je pokušao da nanese teške fizičke povrede osobi za koju je vjerovao da je svjedok ovog suda, kako ta osoba ne bi svjedočila protiv njega. Kada osoba ima ovakve motive, sa preventivne tačke gledišta nije dovoljno izreći ovako blagu kaznu, naročito ako se ima na umu održavanje kredibiliteta pravosudnog sistema u Bosni i Hercegovini.

U obrazloženju žalbe optuženog Željka Tasovca, po braniocu Žarku Buliću, se ukazuje da je, prema optužnici, po kojoj je uslijedila presuda u osuđujućem dijelu, djelo iz člana 156. stav 1. u vezi sa članom 24. KZ RS, bilo inkludirano u krivično pravnoj radnji sprečavanja dokazivanja, odnosno ometanja rada pravosuđa iz člana 241. KZ BiH, kao krivično-pravna radnja načina i oblika krivično pravne radnje iz člana 241. KZ BiH, a ne kao samostalno krivično djelo iz člana 156. stav 1. KZ RS, pa je prema tome krivično-pravna radnja iz člana 156. stav 1. inkludirana u radnji krivičnog djela iz člana 241. KZ BiH, a nije ni optužena kao samostalno djelo, što nije ni mogla biti zbog inkluzije te radnje u biću zakonske dispozicije krivičnog djela iz člana 241. KZ BiH.

Kako je u oslobađajućem dijelu prvostepene presude optuženi oslobođen od optužbe za krivično djelo iz člana 241. KZ BiH, kao i za krivično djelo iz člana 250., u okviru kojeg bi bilo navodno počinjeno krivično djelo iz člana 241. KZ BiH, prvostepeni sud, prema navodima žalbe, nije mogao izdvojiti krivično-pravnu radnju iz člana 156. stav 1., u vezi sa članom 24. KZ RS, kao samostalno krivično djelo, a osloboditi optuženog za djelo iz člana 241. stav 1. KZ BiH, u kojem je inkludirano djelo iz člana 156. stav 1. KZ RS, jer je djelo iz tog člana sadržano u oslobađajućem dijelu presude za krivično djelo iz člana 241. KZ BiH.

Iz navedenih razloga, prema navodima žalbe, u samoj izreci prvostepene presude postoji protivrječnost između njenog osuđujućeg i oslobađajućeg dijela, koja presudu čini nerazumljivom, čime je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačak k) ZKP BiH, a pored izložene povrede počinjena je i povreda krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka g) ZKP BiH jer sud nije bio stvarno nadležan za donošenje osuđujuće presude za djelo iz člana 156. stav 1. u vezi sa članom 24. KZ RS. Žalba navedeno obrazlaže time da krivično djelo iz člana 156. stav 1. u vezi sa članom 24. KZ RS nije bilo samostalno djelo, već je isto ulazilo u sastav krivično pravnih radnji iz člana 241., odnosno 250. KZ BiH, te je po tom pravnom osnovu stajala stvarna nadležnost Suda BiH, kao apsorpciona nadležnost iz stava 2. člana 23. ZKP BiH. U takvoj nadležnosti Sud je mogao samo utvrđivati postojanje krivično-pravne radnje iz člana 156. KZ RS, kao radnje iz člana 241. KZ BiH, za koju je oslobodio optuženog, ali ne i za suđenje za to krivično djelo za koje nije stvarno nadležan za suđenje i za čije suđenje je isključivo stvarno nadležan mjesno nadležni sud po ZKP BiH.

Što se tiče povrede krivičnog zakona žalba nalazi da je krivično djelo za koje je optuženi osuđen implicirano u radnji krivičnog djela iz člana 241. stav 1. KZ BiH, odnosno djela iz člana 250. KZ BiH, pa stoga, sve da je za ta djela i uslijedila osuđujuća presuda,

djelo iz člana 156. KZ RS ne bi bilo predmet takve presude, jer se nije radilo ni o realnom ni o idealnom sticaju krivičnih djela iz člana 241., odnosno 250. KZ BiH sa krivičnim djelom iz člana 156. KZ RS, već se radilo o prividnom idealnom nekažnjivom sticaju, zbog inkluzije krivičnog djela iz člana 156. stav 1. KZ RS, kao oblika izvršenja krivičnog djela iz člana 241. stav 1. KZ BiH. Razdvajanjem krivično pravne radnje iz člana 241. KZ BiH u posebnu krivično pravnu radnju, kao samostalno djelo u osuđujućem dijelu presude, učinjena je povreda krivičnog zakona na štetu optuženog.

Pored toga, žalbom se ističe, prvostepeni sud uzima utvrđenim da je optuženi Tasovac „vjerovao“ da je svjedok Dabović, prema kojem je bila upućena prijetnja, potencijalni svjedok u predmetu u kojem je optuženi Tasovac već osuđen, što ukazuje da sud ne prihvata utvrđenim da je svjedok Dabović bio „potencijalni „ svjedok, već da je to optuženi Tasovac „vjerovao“, što predstavlja stvarnu zabludu optuženog koja isključuje umišljajno podstrekavanje na izvršenje krivičnog djela u smislu odredbe člana 24. KZ RS, pa dosljedno tome i krivičnu odgovornost za djelo iz osuđujućeg dijela prvostepene presude.

Na kraju, žalba prigovara i zbog odluke o krivičnoj sankciji navodeći da je prvostepena presuda, prema iznesenim razlozima, uvažila više olakšavajućih okolnosti na strani optuženog, ali iste nisu dovoljno valorizirane kod odmjeravanja kazne, dok su otežavajuće okolnosti (ranija osuđivanost) neopravdano intezivno valorizirane, pogotovo što se ranija osuđivanost ne odnosi na krivična djela koja ukazuju na neku vrstu „povrata“ optuženog. Isto tako sud nije cijenio ni okolnosti pod kojima bi djelo bilo izvršeno, obzirom da iz razloga presude i opisa okolnosti navodno izvršenog podstrekavanja, očigledno je da je optuženi Tasovac bio „podstrekavan“ upravo od svjedoka Pavlovića, kao „informatora“ na navedeno podstrekavanje, a što najbolje svjedoči transkript snimljenog telefonskog razgovora. Isto tako neosnovana je i odluka o obavezi snošenja dijela troškova krivičnog postupka obzirom da osuđujući dio presude u kontekstu proceduralnog toka krivičnog postupka, nije uzrokovao nikakve posebne troškove, zbog čega je ista protivna odredbi člana 189. i 188. ZKP BiH.

U odgovoru na žalbu optuženog, Tužilaštvo BiH iznosi da je ista neosnovana i protivna zakonima koji reguliraju nadležnost Suda Bosne i Hercegovine.

U odgovoru na žalbu Tužilaštva BiH koju je podnio optuženi Željko Tasovac, po braniocu, advokatu Žarku Buliću, predlaže se da Apelaciono vijeće suda žalbu odbije kao neosnovanu i postupi po žalbenom prijedlogu žalbe odbrane podnesene protiv osuđujućeg dijela prvostepene presude.

U odgovoru na istu žalbu, koju su podnijeli optužena Nada Tasovac, po braniocu Ekremu Galijatoviću, optuženi Slobodan Popovac, po braniocu Spomenki Tešanović i optuženi Nebojša Vukoje po braniocu Midhatu Kočo, predlaže se da se ista u cjelosti odbije kao neosnovana i prvostepena presuda u odnosu na ove optužene potvrdi.

Na sjednici Apelacionog vijeća održanoj u smislu čl. 304. ZKP BiH, tužilac je u cjelosti ostao pri navodima i prijedlozima datim u pismeno izjavljenoj žalbi, kao i branilac optuženog Željka Tasovca, dodajući da se prvostepena presuda nije opredjelila u odnosu na član 24. KZ RS (podstrekavanje) obzirom da ovaj član ima dva stava. Kako se u konkretnom radilo o nespjelom podstrekavanju za koje je kažnjivost utvrđena po stavu 2.

navedenog člana, zbog predviđenog ograničenja u visini kazne za krivično djelo na koje se podstrekava, u prvostepenoj presudi učinjena je gruba greška u primjeni krivičnog zakona jer se opravdano postavlja pitanje kažnjivosti u konkretnom slučaju.

Po ocjeni ovog vijeća žalba optuženog Željka Tasovca u osnovi se svodi na tvrdnju da je krivično djelo iz člana 156. stav 1. u vezi sa članom 24. KZ RS bilo inkludirano u krivičnopravnoj radnji sprečavanja dokazivanja, odnosno ometanja rada pravosuđa iz člana 241. KZ BiH, te da se ne radi o samostalnom krivičnom djelu, koje, uostalom, prema nalaženju žalbe, optužbom nije ni stavljeno na teret kao samostalno djelo.

Ocjenujući ovaj žalbeni prigovor u tom smislu ovo vijeće nalazi da je neosnovana žalbena teza da krivično-pravna radnja iz člana 156. stav 1. KZ RS nije, kako žalba formuliše, „ni optužena kao samostalno djelo“, odnosno da optuženom ovo djelo kao samostalno optužbom nije ni stavljeno na teret, s obzirom da se jasno vidi da je optužnicom broj KT-339/05 od 26.09.2006. godine optuženom, pored krivičnih djela organizirani kriminal iz člana 250. stav 3., krivičnog djela ometanje rada pravosuđa iz člana 241. stav 1. KZ BiH, učinjenog kao produženo krivično djelo i dva ubistva u pokušaju iz člana 148. stav 1. u vezi sa članom 20. KZ RS (sve u vez sa članom 54. KZ BiH), na teret stavljeno i krivično djelo nanošenja teške tjelesne povrede iz člana 156. stav 2. u vezi sa članom 20. i članom 24. KZ RS.

Nadalje, neprihvatljiv je i navod žalbe o inkludiranosti krivičnog djela iz člana 156. stav 1. KZ RS u krivično djelo iz člana 241. KZ BiH i nemogućnosti njegovog postojanja kao autonomnog i samostalnog krivičnog djela, ako se ima u vidu da je ono sadržano u krivičnom djelu iz člana 241. KZ BiH za koje je optuženi oslobođen od optužbe. Ovakvo viđenje prividnog idealnog sticaja u odnosima ove dvije inkriminacije, po nalaženju ovog vijeća, je krivičnopravno neodrživo, jer se bazira na krivo postavljenom odnosu ova dva djela, tzv. nekažnjivog pratećeg i glavnog, težeg krivičnog djela u koje je ono inkludirano, odnosno kojim je ono konsumirano. Naime, ako se ima u vidu zakonski opis krivičnog djela iz člana 241. KZ BiH, može se prihvatiti da je bar djelimično ili u lakšim vidovima djelo iz člana 156. KZ RS, tom odredbom „inkludirano“ u njegovo zakonsko biće (slučaj tzv. zakonske inkluzije), pa da je prvostepeni sud našao da su u radnjama optuženog sadržana obilježja krivičnog djela iz člana 241. KZ BiH, onda bi svakako radnje optuženog u kojima je sadržano djelo iz člana 156. KZ RS, bile obuhvaćene djelom iz člana 241. KZ BiH kao njegov integralni dio. U tom slučaju bi svakako postojao prividni sticaj između ta dva krivična djela po navedenom osnovu. Isto ovo vrijedi i kada je u pitanju odnos krivičnog djela iz člana 156. KZ RS i krivičnog djela „organizovani kriminal“ iz člana 250. KZ BiH.

Međutim, žalba i u obrutoj situaciji, tj. kada je optuženi oslobođen za počinjenje krivičnog djela iz člana 241. i člana 250. KZ BiH, tvrdi da je djelo iz člana 156. KZ RS, uključeno, inkludirano u druga dva navedena krivična djela, te da stoga, optuženi nije ni mogao biti osuđen za ovo krivično djelo. Ovakvo viđenje žalbe je neprihvatljivo s obzirom na opstojnost krivičnog djela iz člana 156. KZ RS nije uslovljena postojanjem krivičnog djela 241. i člana 250. KZ RS, jer za razliku od ovih djela, krivično djelo teška tjelesna povreda iz člana 156. KZ RS može egzistirati samostalno, (a ne samo kao krivično pravna radnja nekog drugog krivičnog djela) i kada sud ne nađe postojanje ovih drugih krivičnih djela, pa shodno tome, kada je prvostepeni sud osudio optuženog za krivično djelo iz člana 156. KZ RS, koje se kao takvo izražava i autonomno postoji, prvostepenom presudom nije

učinjena povreda krivičnog zakona na štetu optuženog, niti zbog navedenog postoji protivrječnost između osuđujućeg i oslobađajućeg dijela presude, koja bi prvostepenu presudu činila nerazumljivom, kako se to neosnovano ističe u žalbi.

Isto tako, neosnovano se u žalbi optuženog ističe da je sud počinio grubu omašku u primjeni krivičnog zakona jer po članu 24. stav 2. KZ RS, (koji je, kako žalba pravilno primjećuje, trebalo primjeniti u konkretnom slučaju), optuženi nije ni mogao biti kažnjen. Naime, navedena odredba propisuje da „ko drugog sa umišljajem podstrekava na izvršenje krivičnog djela za koje se po zakonu može izreći kazna zatvora od pet godina ili teža kazna, a krivično djelo ne bude ni pokušano - kazniće se kao za pokušaj krivičnog djela“. Kako je za krivično djelo iz člana 156. stav 1. KZ RS, za koje je optuženi oglašen krivim propisana kazna zatvora u trajanju od šest mjeseci do pet godina, nema dileme da je u konkretnom slučaju pravilno primjenjen krivični zakon i da je optuženi nedvojbeno mogao biti kažnjen primjenom navedenih zakonskih odredbi Krivičnog zakona RS.

Kada je u pitanju žalba Tužilaštva BiH, ovo vijeće nalazi da se u toj žalbi osnovano ukazuje da je prvostepeni sud pogriješio kada je radnju činjenično opisanu u osuđujućem dijelu prvostepene presude krivično pravno ocijenio kao radnju krivičnog djela teška tjelesna povreda u podstrekavanju iz člana 156. stav 1. u vezi sa članom 24. KZ RS. Ovo vijeće prihvata stav žalbe da su u navedenoj radnji sadržana sva obilježja krivičnog djela ometanje rada pravosuđa iz člana 241. stav 1. u vezi sa članom 30. stav 2. KZ BiH.

Naime, radnja izvršenja krivičnog djela iz člana 241. stav 1. KZ BiH je korištenje fizičke (tjelesne) sile, prijetnje, zastrašivanja, obećanja, nudenja ili davanja nedozvoljene koristi, kako bi se, između ostalog, spriječilo davanje iskaza u krivičnom postupku koji se vodi po zakonu BiH.

Ono što je prvostepeni sud nedvojbeno utvrdio, a sa kojim utvrđenjem je saglasno i ovo vijeće, jeste da je optuženi Željko Tasovac upravo iz razloga što je bio uvjeren da je Šćepan Dabović potencijalni svjedok u krivičnom predmetu koji se vodio protiv njega pred ovim Sudom (krivični predmet KPV-10/05 – presuda kojom je optuženi osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 3 godine), dao finansijsku korist u iznosu od 1.000 KM Danilu Pavloviću u svrhu nanošenja teških tjelesnih povreda Šćepanu Daboviću. Ovakvo uvjerenje prvostepenog suda proisteklo je prije svega iz iskaza svjedoka Danila Pavlovića, Šćepana Dabovića, Luke Miljkovića, te Miljana Glogovca, a koje potvrđuju i mnogobrojni materijalni dokazi. Upravo na osnovu iskaza svjedoka Danila Pavlovića sud na strani 26. prvostepene presude izvodi nesumnjiv zaključak da je razlog za napad na Dabovića bio taj što je Dabović davao informacije organima gonjenja o Tasovčevim mogućim nezakonitim radnjama.

Dakle, iz navedenog je jasno da je optuženi Tasovac dao upute Danilu Pavloviću da teško tjelesno povrijedi Šćepana Dabovića, sve s namjerom i ciljem da korištenjem fizičke sile Dabovića spriječi u svjedočenju u predmetu koji se pred ovim Sudom vodi protiv optuženog Željka Tasovca. Postupanje optuženog Tasovca nije imalo za primarni (osnovni) cilj podstrekavanje Danila Pavlovića na nanošenje teške tjelesne povrede Šćepanu Daboviću, kako to zaključuje prvostepeni sud, već je fizička sila koju je Danilo Pavlović trebao da primjeni prema Daboviću (da mu slomi ruku i nogu) imala za cilj da ovoga

spriječi u davanju iskaza pred Sudom BiH, u predmetu koji se vodio protiv optuženog Željka Tasovca.

Kako je, dakle, prvostepeni sud na naprijed iznijet način povrijedio krivični zakon valjalo je djelomično uvažiti žalbu Tužilaštva i otkloniti navedenu povredu krivičnog zakona, pa je stoga, ovaj sud preinačio prvostepenu presudu u pravnoj ocjeni djela, te radnje opisane u osuđujućem dijelu izreke pobijane presude, u odnosu na optuženog Željka Tasovca pravno kvalifikovao kao krivično djelo ometanje rada pravosuđa u podstrekavanju iz člana 241. stav 1., a u vezi sa članom 30. stav 2. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine.

Za postojanje krivičnog djela ometanje rada pravosuđa iz člana 241. stav 1. KZ BiH bitno je da je optuženi Tasovac vjerovao da će Šćepan Dabović svjedočiti u krivičnom predmetu koji se protiv njega vodi u Sudu BiH i da je na opisani način pokušao to da spriječi.

Sem toga netačan je navod u žalbi branioca da je Dabović potencijalni svjedok u predmetu u kojem je optuženi Tasovac već osuđen, obzirom da se kao vrijeme izvršenja krivičnog djela navodi period od 28.08.2005. godine do 04.10.2005. godine, a presudu po kojoj je optuženom Tasovac Željku izrečena kazna zatvora u trajanju od 3 godine, Sud BiH donio je dana 24.10.2005. godine. Isto tako, prema podacima u spisu, Šćepan Dabović je tokom istrage bio saslušan u svojstvu svjedoka i to u krivičnom predmetu protiv osumnjičenog Željka Tasovca i dr. zbog krivičnog djela međunarodna trgovina drogom i organizirani kriminal i druga djela iz KZ BiH, tako da su neutemeljenji navodi žalbe da je optuženi Tasovac samo „vjerovao“ u to da je svjedok Dabović samo potencijalni svjedok.

Nadalje, kada je u pitanju žalbeni osnov odluke o krivičnoj sankciji, ovo vijeće nalazi da se u žalbi Tužilaštva takođe osnovano navodi da sud nije u dovoljnoj mjeri vrednovao otežavajuće okolnosti i njihov uticaj na visinu kazne koja je u predmetnom slučaju neophodna za postizanje svrhe kažnjavanja. Naime, iako je sud, kao otežavajuću okolnost, cijenio raniju osuđivanost optuženog, ovo vijeće smatra da pri tome u dovoljnoj mjeri nije vrednovao tu okolnost u odnosu na visinu utvrđene i izrečene jedinstvene kazne, koja nije u srazmjeri sa stepenom težine učinjenog krivičnog djela, radi čega je odlučeno da se pobijana presuda preinači u odluci o kazni, kako u odnosu na utvrđenu kaznu za predmetno krivično djelo, tako i u odnosu na jedinstvenu kaznu koja je izrečena optuženom.

Vijeće smatra da izrečena kazna treba da odražava težinu i ozbiljnost krivičnog djela, te da mora da osigura adekvatno kažnjavanje počinioca, pa je imajući u vidu granice kazne propisane za predmetno krivično djelo, preinačilo odluku o utvrđenoj kazni na način da je optuženom za krivično djelo ometanje rada pravosuđa iz člana 241. stav 1. KZ BiH, u vezi sa članom 30. stav 2. istog zakona utvrdilo kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine, smatrajući da je navedena mjera kazne u srazmjeri sa težinom učinjenog djela i opasnošću optuženog kao njegovog izvršioca.

Imajući u vidu navedeno, a uzimajući, u smislu člana 55. KZ BiH, već utvrđenom kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine, izrečenu pravosnažnom presudom Suda BiH broj KPV-10/05 od 24.10.2005. godine, ovo vijeće je u smislu člana 53. KZ BiH optuženom izreklo jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 4 (četiri) godine i 6 (šest) mjeseci, nalazeći da je ta mjera kazne adekvatan odraz težine krivičnog djela i stepenu krivične odgovornosti

optuženog kao učinioca, kojom će se postići kako individualna, tako i generalna prevencija, odnosno upozorenje drugima da ne čine ista ili sličana djela.

Odluku o visini jedinstvene kazne zatvora koju je izreklo optuženom, ovo vijeće je zasnovalo na sveukupnoj težini učinjenih djela i opasnosti učinioca uzetih u njihovoj cjelini, a vodeći računa da se kroz tako odmjerenu kaznu izrazi osuda učinjenih krivičnih djela i pravednost kažnjavanja učinioca.

Imajući u vidu navedene okolnosti, kao i činjenicu da je optuženi i ranije činio teža krivična djela za koja je osuđivan, ovo vijeće je ubjeđeno da ovako odmjerena kazna predstavlja odgovarajuću krivičnu sankciju za ostvarenje svrhe kažnjavanja predviđene u članu 39. KZ BiH.

Cijeneći navedene razloge koji su doveli do preinačenja pobijane prvostepene presude u pravnoj ocjeni djela i odluci o kazni, postali su bespredmetni žalbeni prigovori optuženog koji se odnose na nadležnost ovog suda i na odluku o kazni.

Kada je u pitanju žalbeni prigovor Tužilaštva u odnosu na oslobađajući dio pobijane presude, kojom je sud optuženog Željka Tasovca oslobodio od optužbe da je počinio krivično djelo organizovani kriminal iz člana 250. stav 3. u vezi sa krivičnim djelom ometanje rada pravosuđa iz člana 241. stav 1. KZ BiH, te krivično djelo ubistvo u pokušaju iz člana 148. stav 1. u vezi sa članom 20. KZ RS, te optužene Nikolu Šaraba, Miodraga Ateljević, Dražena Radić, Nadu Tasovac i Slobodana Popovac za krivično djelo organizovani kriminal iz člana 250. stav 2. u vezi sa krivičnim djelom ometanje rada pravosuđa iz člana 241. stav 1. KZ BiH i krivično djelo ubistvo u pokušaju iz člana 148. stav 1. u vezi sa članom 20. KZ RS i optuženog Nebojšu Vukoje za krivično djelo organizovani kriminal iz člana 250. stav 2. u vezi sa krivičnim djelom ometanje rada pravosuđa iz člana 241. stav 1. KZ BiH i krivično djelo teška tjelesna povreda iz člana 156. stav 2. u vezi sa članom 20 KZ RS, ovo vijeće nalazi neosnovanim s obzirom da prvostepeni sud, na osnovu izvedenih dokaza, nije mogao na pouzdan način utvrditi da su optuženi i počinili predmetna krivična djela.

Naime, na osnovu izvedenih dokaza sud je izvjesno utvrdio da je dana 11.07.2005. godine, ispred kuće Nenada Darmanovića u Trebinju pronađena eksplozivna naprava, ali na osnovu izvedenih dokaza nije mogao pouzdano izvesti nepobitan zaključak da je zločinačka organizacija zaista i postojala, te da je optuženi Željko Tasovac bio organizator, odnosno lice koje je rukovalo zločinačkom organizacijom, čiji su članovi bili ostali optuženi u ovom predmetu, te da je ovako organizovana grupa bila povezana sa postavljanjem eksplozivne naprave i pokušajem ubistva Nenada Darmanovića, u cilju sprečavanja njegovog svjedočenja.

Isto tako, prvostepeni sud pravilno zaključuje da izvedeni dokazi ne pružaju pouzdan osnov za utvrđenje o postojanju dogovora da se postavi eksplozivna naprava i ubije Goran Sredanović, kao što osnovano ne nalazi utvrđenim ni da su optuženi Nada Tasovac, Slobodan Popovac i Nebojša Vukoje, kao pripadnici organizovane kriminalne grupe, čiji je organizator optuženi Željko Tasovac, učestvovali u planiranju napada na Šćepana Dabovića.

Za navedenu oslobađajuću odluku prvostepeni sud je dao valjane razloge, prethodno analizirajući i ocjenivši sve provedene dokaze, kako pojedinačno, tako i u njihovoj međusobnoj povezanosti, tako da je neutemeljena, a prije svega apstraktna i paušalna tvrdnja žalbe Tužilaštva da je Sud pogrešno utvrdio činjenično stanje, a pogotovo je neprihvatljiv navod iz žalbe da je „jedina logična verzija događaja ona koju je dalo Tužilaštvo“, obzirom da sud svoju odluku donosi na osnovu činjenica i dokaza koji su izvedeni na glavnom pretresu, a ne na osnovu pretpostavki koje ukazuju na logičnu verziju događaja, tim prije što žalba ne pojašnjava, niti ukazuje na dokaze kojim bi potkrijepila tvrdnju o pogrešno utvrđenom činjeničnom stanju.

Prema tome, ovo vijeće nalazi da je sud pravilno postupio kada je u odnosu na optužene Željka Tasovca, Nikolu Šaraba, Miodraga Ateljevića, Dražena Radića, Nadu Tasovac i Nebojšu Vukoje donio presudu kojom ih oslobađa od optužbe u smislu člana 284. tačka c) ZKP BiH. Navedeno se, kako to pravilno zaključuje i prvostepena presuda, temelji i na principu in dubio pro reo iz člana 3. ZKP BiH prema kojem sumnju u pogledu postojanja činjenica neophodnih za postojanje određenog krivičnog djela ili koje čine njegova obilježja, odnosno od kojih zavisi primjena neke krivičnopravne odredbe, sud rješava presudom na način koji je povoljniji za optuženog. Iz te zakonske odredbe takođe proizilazi da je sud dužan donijeti oslobađajuću presudu u smislu člana 284. tačka c) ZKP BiH, ne samo onda kada je sa sigurnošću dokazano da optuženi nije učinio krivično djelo za koje se optužuje, već i onda kada sud ostane u sumnji da li je učinio krivično djelo, o čemu se upravo i radi u predmetnom slučaju.

Isto tako prvostepeni sud je donio pravilnu odluku kada je, na osnovu člana 284. tačka a) ZKP BiH, optuženog Nebojšu Vukoje oslobodio od optužbe da je počinio krivično djelo nedozvoljena proizvodnja i promet oružja ili eksplozivnih materija iz člana 399. stav 1. KZ RS. Naime, u konkretnom slučaju radi se o krivičnom djelu za čije postojanje je neophodno i postojanje blanketne (upotpunjujuće) norme, odnosno odgovarajućeg zakonskog ili drugog propisa kojim je određeno šta se smatra vatrenim, hemijskim, biološkim ili nuklearnim oružjem, municijom, eksplozivnom materijom ili kakvim drugim borbenim sredstvom čije izrađivanje, nabavljanje, prodaja, nošenje ili držanje uopće nije dozvoljeno ili je ograničeno. Prema tome, radi se o blanketnoj dispoziciji krivičnog djela, gdje je u svakom slučaju potrebno raspraviti i utvrditi da li je inkriminisano ponašanje protivpravno, odnosno suprotno propisu na koji se poziva blanketna dispozicija, budući da od toga zavisi postojanje samog krivičnog djela. Kako se dakle, optuženom, u konkretnom slučaju, stavlja na teret krivično djelo koje ima blanketnu dispoziciju, a u samom opisu djela nisu navedene činjenice i okolnosti koje predstavljaju obilježje krivičnog djela i od kojih zavisi primjena određene odredbe krivičnog zakona, ovo ima za posljedicu da djelo nije krivično djelo jer ne sadrži sve elemente, kako to pravilno zaključuje i prvostepeni sud, zbog čega su prigovori Tužilaštva izneseni u žalbi, u odnosu na ovaj dio oslobađajuće presude, neosnovani.

Međutim, ovo vijeće primjećuje da je prvostepeni sud u presudi pogrešno primjenio odredbu člana 399. stav 6. KZ RS kada je donio odluku da se od optuženog Nebojše Vukoje oduzme automatsko oružje AP „M 70 AB“, broj A-11878, obzirom da se navedena odredba može primjeniti samo u slučaju da je optuženi za navedeno krivično djelo i oglašen krivim. Obzirom da je isti oslobođen od optužbe u navedenom slučaju odluku o navedenoj mjeri trebalo je utemeljiti na odredbi člana 391. stava 1. ZKP BiH koja propisuje obaveznu

oduzimanja predmeta, koji se po KZ BiH moraju oduzeti i kada krivični postupak ne završi presudom kojom se optuženi proglašava krivim, ako to zahtijevaju interesi opšte sigurnosti, a što je slučaj u konkretnom predmetu. Dakle, ispunjene su sve pretpostavke za primjenu navedenog člana obzirom da je oduzimanje, u konkretnom slučaju, automatskog oružja, zakonom predviđeno kao obavezno, krivični postupak nije završio presudom kojom se optuženi oglašava krivim, a nesporna je činjenica da oduzimanje automatske puške zahtijevaju interesi opšte bezbjednosti.

Iz svih navedenih razloga odlučeno je kao u izreci ove presude na osnovu člana 313. i 314. ZKP BiH.

Zapisničar

Željka Marenčić

